

Колевка – Жељка Башановић Марковић

Стари кажу: *Каква ће колевка заљуља, њаква ће мошिका закоја.*

Наше село је толико мало, да се ни покојнику не враћа чак ни под земљу у њега. Кућа у којој сам рођен близу је реке Скрапез, поноса свих мештана Глумача, малог села са брдима и косинама северно од Пожеге.

Моје детињство било је безбрижно док сам био под окриљем села и ишао у двогодишњу сеоску школу. Игре на потоцима заменили су ми на пречац великим градом.

Имао сам девет година кад су ме уписали у трећи разред основне школе у Пожеги. Онако босоног утрчав право у ципеле два броја веће. Моји су продали краву да би ме спремили.

Одвели су ме у школу рођаци који живе у граду. Показали ми учионицу и упознали са учитељицом. Блага и пријатна жена блајхане косе коју до тад нисам виђао. У селу су се жене ретко фарбале.

Мали, наиван и збуњен, остао сам сâм.

Часови су трајали до поподне. Тог првог дана једва ме је место држало. Све сам гледао и упијао али нисам имао мира, чак ми је помало било и досадно.

Велика школа на два спрата са пуно учионица и ђака била је за мене као свемирски брод, али уместо да полетим некако ме је сабијало сво то пространство затвореног простора.

Да протегнем ноге питах да ли могу да одем у ве-це. Учитељица ми је допустила и ја изађох. Тек кад сам кренуо

да се враћам схватих да не знам која је моја учионица. У паници отварах сва врата редом али непозната лица која сам виђао појачавала су мој страх и панику. Заборавио сам и који спрат је био па сам тако тумарао сам по школи. Већ на ивици плача отворих врата иза којих коначно угледах моје одељење... Онако испрепадан изланух се речима:

„Туј си Жујка, крваву ти нећељу!“

Сви су се смејали учитељица није могла да их смири... Од тог дана, сви су ме звали сељачић Жујка.

Патио сам за Глумачом и у тој патњи постао сам грађанин другог реда. Село ме није хтело, јер ме је град искварио, а град је тврдио да нисам довољно покварен, да не будем сељак.

У тој бици опет сам се изгубио. Ниђе врата, крваву ти нећељу...

О СПИСАТЕЉИЦИ

Жељка Башановић Марковић рођена је 1973. године у Београду.

Кратке и сатиричне приче као и афоризме објављује у многим у зборницима и књижевним часописима.

По занимању је грађевински инжењер.

Живи у Београду.